

Hi ha moments de la vida en que d'una manera o altra tots ens preguntem: què podem de fer? I ens fem aquesta pregunta, perquè sovint ens sembla que fins ara no hem fet res, que tots els esforços, temps i interès esmerçats en tot no han donat els fruits que volíem i esperàvem. El cas és que sempre pensem més en el fer que en el ser i l'estar. Per exemple, abans, els que pujaven a Montserrat per primera vegada preguntaven: quina mena de religiosos són els que habiten aquí? Ara en canvi es pregunten: què fan? Com si el que són i la seva manera coherent de viure segons la seva fe i vocació monàstica, no tingués cap importància. Semblantment pel que respecta a qualsevol professional, no ens importa la seva vida, sinó que faci bé la seva feina. Però sovint oblidem que la seva manera de ser, viure i pensar condiciona el seu actuar com a persona i com a professional. I és que la millor manera de fer, com el rector en la seva parròquia, és estar. La seva presència, accessibilitat, acolliment, etc., ja són una manera de fer. Perquè el llenguatge de l'amistat, l'escolta, la paraula i el consell, l'entén tothom, igualment que la seva presència, encara que aquesta no vagi acompanyada de la paraula. Ja que l'estar prop dels altres, sobre tot dels que pateixen, ens dignifica, ens fa importants i fins i tot cura les nostres ferides quotidianes. Perquè la millor manera de fer, és estar. A més que si hom no està en el lloc no podrà fer-hi allà gran cosa. També la millor manera de ser casats és que els esposos visquin junts, i la de ser pares és estar amb contacte amb els seus fills, ni que pels altres siguin uns indesitjables, perquè per un pare i una mare els fills són sempre més amables que miserables. La presència dels pares, dels esposos, és sempre beneficiosa, igualment que la dels religiosos o religioses, ja que són signes silenciosos, però eloqüents, de la presència de Déu i del bé en mig del món. Per això cal primer ser i estar abans que fer. Ara que tampoc val no fer res, en una actitud de replegament en nosaltres mateixos i en les nostres coses. La fe ens crida a ser, viure i testimoniar la vida cristiana, ni que sigui silenciosament, com molts missioners en països àrabs, que no poden publicar ni predicar res de Jesús de Natzaret. Perquè l'estar és el millor –i sovint únic– camí pastoral per testimoniar amb la vida el missatge evangèlic de Jesús. És el que féu Déu. Que també envià el seu fill al món, perquè el món cregués i se salvés. Però abans d'enviar-lo a predicar la Bona Nova, el va fer estar trenta anys a Natzaret, perquè el més important no és el fer, sinó el ser i l'estar, perquè si som i estem, el fer s'esdevindrà de manera natural i sense gran esforç.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL D'AIGUATS, VENTADES I LLEVANTADES

Aquests darrers anys el país, i concretament Sant Feliu, hem viscut uns fets meteorològics anormals que han afectat la ciutat i rodalies. Hem de recordar la gran nevada del mes de març de l'any 2010 i la posterior del febrer de l'any 2012, els aiguats de l'any 2005 i el del passat setembre d'enguany, la forta llevantada del Nadal de l'any 2008 i la pedregada de l'abril del mateix any, com més a significatius.

En tots aquests casos s'han produït unes conseqüències anteriors i posteriors que demostren a vegades una manca de previsió abans dels fets i posteriorment manca de coordinació quan aquests han succeït. Les coses van bé mentre no passa res, però quan una vegada ha passat el fenomen i ha afectat el normal funcionament de la població, llavors és quan s'hi vol posar remei amb actuacions per a futurs esdeveniments semblants o diferents dels que per desgràcia han succeït.

Des del gran temporal de pluja, llamps, trons i vent del passat mes de setembre, amb les inundacions que es produïren a la ciutat i les seves lamentables conseqüències, poques mesures s'han posat en pràctica per evitar altres i possibles inundacions posteriors o simplement per deixar els carrers en perfecte estat. A tall d'exemple podria ser desembussar les reixes dels embornals de les fulles i brutícia acumulats a sobre per evitar que aquests obstrueixin l'engoliment de l'aigua o netejar els carrers de les restes del fang que encara s'hi pot veure des del passat setembre, són tasques que ningú ha fet, cuidat o ordenat que es facin. L'únic aliat que han tingut darrerament els corresponents responsables ha estat la pluja i el vent que en part han netejat alguns carrers del fang i han fet circular la gran quantitat de fulles acumulades en carrers i avingudes de la ciutat, que no vol dir recollides.

Per sort aquesta darrera llevantada del passat cap de setmana, almenys pel que fa a Sant Feliu, l'estat de la mar i la pluja no s'han prodigat gaire i els mals majors no han existit. Però davant l'experiència viscuda en els anteriors fets meteorològics, una bona revisió a fons de l'estat dels carrers, entengui's embornals i desguassos no hi hauria estat de més.

La dita que en castellà diu *más vale prevenir que curar*, hauria de ser aplicada més sovint i amb més rigor per part de qui correspongui, tot per evitar mals posteriors dels quals llavors quan malauradament succeeixen, ningú és culpable, es passen el mort uns als altres i no surten els responsables directes.

MINOTAIRES
GUÍXOLÈNS

Sobretaula

28.novembre.2014

Plourà. Plourà molt. Ho han anunciat. Hi haurà llevantada. Però ara només hi ha l'avantguarda del vent, que ha vingut a explorar el terreny. És un vent escut, després, que sacseja les banderes i els tendals estesos. Vent de novembre, poc fred, però fosc i gris. Són quarts de set de la tarda, darrere una llarga sobretaula d'un dinar a casa. Ha vingut l'A, una bona amiga, i l'any que feia que no ens veïem ha abocat d'un sol cop, damunt les estovalles, les converses guardades, els comentaris suspesos, els noms amagats.

Onades de viatges, taques de mals dies, la feina comuna, la família i, per sobre de tot, *els mots*, aquest verí deliciós que compartim, han anat desfilitant, des de les olives macerades de l'aperitiu fins a l'aroma de la xocolata i el café. Sense contenció, amb una pressa sobtada, amb l'impuls d'encavalcar un tema amb l'altre perquè no quedés res per dir, aprofitant totes les vores, i amb la traça d'estirar el final d'un fil i dur-lo cap a l'inici del següent, calcant la imatge que tenim d'aquells fumadors que encenen una nova cigarreta amb la punta de la que tenen als dits gairebé a punt d'apagar-se.

L'A m'ha dut un llibre que ja tinc ganes de començar. Un recull de vint-i-quatre contes d'una autora que no conec, a qui ha demanat que me'l dediqués. La lletra de l'escriptora, d'un to blau violaci, és plena, neta. M'ho diuen els punts molsuts de les emes i les enes i també les tes escaçades, decidides. Un llibre que, trencant per primera vegada el meu costum, però seguint el que he vist fer a casa cents de vegades, obro per l'última pàgina i en llegeixo la frase final: *com m'agradaria quedar-m'hi per sempre!* Sé que no em descobreix res vital si són narracions independents, i això em tranquil·litza. El *sempre* és tancat amb un valent signe d'admiració, i això el fa convincent. Un adverbi de temps tan ample que els abraça tots: el passat, el present, el futur. Inabastables i infinits, els *sempres* solen vorejar la pell dels covards, refugiats en els *mais*, breus i amb poc esperit.

El joc dels mots! Capriciosa addicció! N'hem parlat avui amb l'A, com tantes i tantes altres vegades. D'aquells que, malgrat la pols, encara són substanciosos, i d'uns altres de més deserts i buits. Dins els primers hi hem trobat, arrecerats, el *butxacó* dels pantalons i l'*infern* de l'americana, un bon lloc on abans els homes duïen els diners, i que el tobogan dels anys ha empès sense retorn, com les pessetes que els habitaven. Tobogan o *ressolador?*, ha observat ella. I jo li he hagut de confessar que mai no havia sentit aquesta variant, i m'he afanyat a endreçar-la al rebost de les relíquies.

Abans de marxar, gairebé a peu de porta, quan ens hem acomiadat, tant ella com jo sabíem (posaria la mà al foc que totes dues ho hem pensat!) que el proper dia que ens veïem hi haurà tants o més fils que avui per poder aliar, i un munt de paraules inquietes que, d'ofici, vindran a picar als vidres de la nostra trobada.

ANGELA RIBAS I LACASA

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.
Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guíxols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guíxols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (≡) ACP C

AMB EL SUPORT DE LA
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència